

Jack London

CHEMAREA STRĂBUNILOR

Traducere din limba engleză de DIANA-MARIA MORGAN
Cuvânt-înainte de DELIA-MONICA GEORGESCU

CORINT
EDUCAȚIONAL

CAPITOLUL I

ÎNCEPUTURILE

*„Străvechi dorințe nomade străbat prin timp,
Zbătându-se în lanțurile stăpânului,
Și, din nou, din somnul său iernatic
Renaște pornirea cea sălbatică.”¹*

Buck nu putea citi ziarele, căci altfel ar fi aflat că urmează vremuri grele, nu numai pentru el, ci și pentru orice câine cu mușchi puternici, păr lung și mițos, de pe Coasta de Vest, de la Puget Sound la San Diego². Pentru că oamenii, băjbâind prin întunericul arctic, descoperiseră un metal galben și, deoarece vasele cu aburi și companiile de transport răspândiseră vestea, mii de oameni se grăbeau înspre ținuturile nordice. Aceștia aveau nevoie de câini de talie mare, cu mușchi puternici, cu care să muncească din greu și blăni groase care să-i apere de îngheț.

Buck locuia într-o casă mare în însorita vale Santa Clara. Casa judecătorului Miller, așa-i spunea. Era departe de drum, pe jumătate ascunsă între copaci, printre frunzele cărora se putea zări veranda cea largă care o înconjură din toate cele patru părți. La ea duceau poteci bine îngrijite ce șerpuiau pe o pajiște întinsă pe sub pâlcuri de plop. În spatele casei, toate lucrurile căpătau proporții și mai mari

¹ Prima strofă din *Atavism* de John Myers O'Hara's (1902). (Notele de subsol aparțin ediției originale.)

² De la zona din jurul orașului Seattle – Washington, până în sudul Californiei, adică toată coasta de vest a Statelor Unite.

decât în față. Erau grajduri uriașe, unde servitorii se opreau să stea la taclale, mai multe rânduri de case pentru aceștia, o mulțime de alte acareturi, bolte de viță, pășuni verzi, livezi și parcele cultivate cu cereale. Apoi mai era și pompa pentru fântâna arteziană și jgheabul uriaș de ciment în care băieții judecătorului Miller înotau dimineața și se răcoreau în după-amiezile fierbinți.

Asupra acestui întreg domeniu domnea Buck. Aici se născuse și tot aici își trăise cei patru ani de viață. E adevărat că mai existau și alți câini. Nici nu se putea altfel pe o proprietate atât de vastă, dar aceștia nu contau. Veneau și plecau, locuiau în cuști înghesuite sau stăteau în cine știe ce cotloane obscure ale casei, așa cum făceau Toots, mopsul japonez, sau Ysabel, câinele mexican cu blana scurtă – creaturi ciudate care doar rareori scoteau nasul afară sau puneau piciorul în curte. Pe de altă parte, mai erau fox terrierii, cel puțin douăzeci la număr, ce lătrau amenințător la Toots și Ysabel, care îi priveau de la fereastră, apărați fiind de o întreagă legiune de menajere înarmate cu mături și spălătoare.

Dar Buck nu era câine de casă și nici nu stătea în cuști alături de ceilalți. Tot acel tărâm îi aparținea. Se bălăcea în jgheab sau mergea la vânătoare cu fiii judecătorului; le însoțea pe Mallie și Alice, fiicele judecătorului, în plimbările din amurg sau în hoinărelile lor de dimineață. În serile de iarnă, stătea la picioarele judecătorului, în fața focului ce ardea în bibliotecă. Îi căra pe nepoții judecătorului în spate sau îi rostogolea prin iarbă și îi păzea în aventurile lor periculoase către fântâna din curtea grajdurilor și chiar mai departe, în padocuri și pe câmpuri. Printre terrieri, pășea maiestuos, iar pe Toots și Ysabel pur și simplu îi ignora, căci el era regele – rege peste toate ființele ce se târau, mergeau sau zburau pe domeniul judecătorului Miller, inclusiv peste oameni.

Tatăl său Elmo, un St. Bernard imens, fusese însoțitorul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck făgăduise să calce pe urmele tatălui său. Nu era mare – nu cântărea decât șaiszeci și trei de kilograme – căci mama sa, Shep, fusese un câine ciobănesc scoțian. Cu toate acestea,

Dar Buck nu era câine de casă și nici nu stătea în cuști alături de ceilalți.

cele șaizeci și trei de kilograme, la care se adăuga demnitatea izvorâtă din traiul și respectul de care se bucura din partea tuturor, îi îngăduiau să adopte o postură cu adevărat regală. În timpul celor patru ani care trecuseră din copilăria sa, dusesese viața unui aristocrat îndestulat. Era foarte mândru de sine însuși, era chiar individualist, așa cum se întâmplă uneori să fie gentlemenii de la țară, datorită izolării în care trăiesc. Dar se salvase, având grijă să nu devină un simplu câine de casă răsfățat. Vânătoria și alte activități înrudite îi întăriseră mușchii și nu-l lăsaseră să se îngrașe, iar pentru el dragostea pentru apă, și mai ales pentru cursele de înot în apă rece, fusese un adevărat tonifiant și un mod excelent de a se menține sănătos.

Și astfel se desfășura existența lui Buck în toamna lui 1897, când fenomenul Klondike¹ i-a atras pe oamenii din toată lumea înspre nordul cel înghețat. Dar Buck, neputând citi ziarele, nu știa că Manuel, unul dintre ajutoarele grădinarului, nu era o persoană demnă de încredere. Manuel avea un păcat chinuitor. Îi plăcea să joace la loteria chinezească². De asemenea, în privința jocurilor de noroc, avea o slăbiciune foarte gravă – credința într-o metodă proprie, iar asta făcea condamnarea lui se fie o certitudine. Pentru că a juca după o metodă proprie, necesită mulți bani, în timp ce salariul de ajutor de grădinar nu-i ajungea nici măcar pentru întreținerea soției și a nenumăraților lor copii.

În noaptea trădării lui Manuel, judecătorul era la o întrunire a Asociației Producătorilor de Stafide, iar băieții erau ocupați cu organizarea unui Club de atletism. Nimeni nu i-a văzut pe el și pe Buck străbătând livada, în timp ce Buck credea că e o simplă plimbare. Și, cu excepția unui om singuratic, nimeni nu-i zări sosind în mica baltă numită College Park. Acest om vorbise cu Manuel, căruia îi zornăiră apoi banii în mână.

— Ai fi putut să împachetezi marfa înainte să mi-o aduci, zise străinul ursuz, în timp ce Manuel înfășura de două ori o bucată de frânghie groasă în jurul gâtului lui Buck, sub zgardă.

¹ Goana spre ținutul Klondike s-a întâmplat de fapt în august 1896.

² O formă de jocuri de noroc ilegale, organizate de chinezi.

— Trage de ea și o să-l sufoci, zise Manuel. Străinul îl aprobă cu sadism.

Buck primise funia cu demnitate tăcută. Cu siguranță era o situație neobișnuită, dar învățase să aibă încredere în oamenii pe care îi cunoștea, și, să le atribuie o inteligență care o depășea pe a sa. Dar când capetele funiei au fost date străinului, mârâi amenințător. Doar își făcuse cunoscută nemulțumirea, fiind convins, în mândria sa, că acest lucru însemna să comande. Dar, spre surprinderea lui, funia i se strânse în jurul gâtului, blocându-i respirația. Se repezi cu furie asupra omului care îl prinse la jumătatea drumului, îl înșfăcă de gât și, cu o mișcare bruscă, îl aruncă pe spate. Funia se strânse fără milă, în timp ce Buck se zbătea furios, cu limba atârându-i din gură și cu pieptul zvâcnindu-i neputincios. Niciodată nu fusese tratat cu o asemenea lipsă de respect, și niciodată în viață nu fusese atât de furios. Puterea îi slăbi, ochii i se împăienjeniseră, și nici nu simți când veni trenul și când cei doi bărbați îl aruncară în vagonul de bagaje.

Următorul lucru pe care și-l amintea era senzația vagă că îl doare limba și că este zdruncinat de un mijloc de transport. Fluieratul strident al locomotivei îi sugerase unde se afla. Călătorise prea des cu judecătorul ca să nu cunoască senzația călătoriei în vagonul de bagaje. Deschisese ochii și în ei se putea citi furia de nestăpânit a unui rege răpit. Omul se repezi la gâtul său, dar Buck fu mai rapid decât el. Fălcile i se încleștară în mâna bărbatului și nu-i dădură drumul până când acesta nu-l strânse din nou, făcându-l să-și piardă cunoștința.

— Mda, iar l-a apucat, zise omul care fusese atras de sunetul luptei ascunzându-și de hamal mâna rănită. E al șefului meu și îl duc la San Francisco. Un țignit doctor de câini de acolo crede că îl poate vindeca.

Referindu-se la călătoria din timpul nopții, omul vorbea de unul singur într-un colț retras al unei cârciumi aflate pe țarm, în San Francisco.

— Nu iau decât cincizeci pe el, mormăi. Și n-aș face-o nici pentru o mie, bani gheață.

Mâna îi era înfășurată într-o batistă plină de sânge și cracul drept al pantalonilor îi era sfâșiat de la genunchi la gleznă.

— Și pe celălalt cât ai luat? îl întrebă cârciumarul.

— O sută, veni răspunsul. N-aș fi acceptat mai puțin nici în ruptul capului.

— Asta înseamnă o sută cincizeci, calculă cârciumarul. Și merită, poți să-mi zici mie cap-pătrat!

Răpitorul își desfăcu bandajele însângerate și-și privi mâna schilodită.

— Dacă n-oi turba eu acuma...

— Asta pentru că ești un pungaș, răsă cârciumarul. Hai ajută-mă înainte să pleci, adăugă el.

Amețit, cu gâtul și limba durându-l îngrozitor și cu viața pe jumătate scursă, Buck încercă să-și înfrunte călăii. Dar fu aruncat pe spate și strangulat de mai multe ori, până când reușiră să-i smulgă de la gât zgarda masivă de alamă. Apoi îndepărtă și frânghia și îl aruncă într-o cușcă.

Acolo rămase în toată acea noapte, încercând să-și domolească mânia și să-și recapete mândria rănită. Nu înțelegea ce puteau însemna toate aceste lucruri. Ce voiau de la el acești oameni ciudați? De ce îl țineau închis în această cușcă strâmtă. Nu știa de ce, dar se simțea amenințat de vaga senzație a unui pericol imposibil de evitat. De mai multe ori, în timpul nopții, sări în picioare de fiecare dată când auzea scârțâitul ușii care se deschidea, așteptându-se să-l vadă pe judecător, sau măcar pe băieți. Dar, de fiecare dată văzu doar chipul buhăit al cârciumarului care îl privea la lumina bolnăvicioasă a unei lumânări. Și mereu, lătratul voios al lui Buck i se întorcea în gât ca un scheunat sălbatic.

Dar cârciumarul îl lăsă în pace, iar dimineața veni ră patru bărbați care luară cușca. Alți călăi, își zise Buck, pentru că erau niște

¹ O poreclă zeflemitoare pentru cineva de origine germană sau scandinavă.

creaturi fioroase, agresive și neîngrijite. Mârâi și se repezi la ei printre gratii. Oamenii se mulțumiră să râdă și să-l întărate cu niște bastoane pe care el le prindea cu dinții, până când își dădu seama că, de fapt, ei asta urmăreau. Așa că se culcă liniștit și îi lăsă pe cei patru să încarce cușca într-un vagon. Apoi, ținut prizonier în cușcă, începu o călătorie, trecând prin mai multe mâini. Întâi, îl preluară funcționarii de la biroul de bagaje, după care fu așezat în alt vagon; apoi, aflat într-un camion, printre numeroase alte cutii și pachete, traversă o apă pe un feribot; de pe streamer fu transportat în depoul unei gări și, în final, dus în vagonul unui tren expres.

Timp de două zile și două nopți, vagonul s-a târât pe șine în sunețul asurzitor al locomotivei. Două zile și două nopți, Buck nici nu a mâncat nici nu a băut apă. Supărat cum era, îi întâmpinase pe lucrătorii feroviari cu ostilitate, iar ei se răzbunaseră tachinându-l. Atunci când se izbea cu putere de gratii, aceștia râdeau de el și îl provocau. Mârâiau și lătrau ca niște potâi, mieunau și-și agitaau brațele. Era o prostie, și el știa acest lucru, dar cu atât mai mult era o insultă la adresa demnității sale, iar mânia lui creștea din ce în ce mai mult. Nu-l deranja chiar atât de mult foamea, dar lipsa apei îi producea o suferință cumplită și îi reducea mânia la o febră bolnăvicioasă. De aceea, fiind un câine de rasă foarte sensibil, acest tratament îngrozitor îi produsese acea febră, care era sporită și de inflamarea limbii și a gâtului.

De un lucru se bucura însă: nu mai avea funia la gât. Aceasta îl făcuse să fie în dezavantaj, dar acum că dispăruse, era hotărât să le arate el lor. Nu-i va mai lăsa să-i pună nicio funie la gât. Asupra acestui lucru era hotărât. Timp de două zile și două nopți, nici nu mâncă, nici nu bău, și-n aceste zile și nopți de chin s-a adunat așa multă furie încât avea să izbucnească împotriva primei persoane care l-ar fi supărat. Ochii săi erau injectați, iar el se transformase într-o adevărată bestie. Era atât de schimbat, încât judecătorul însuși nu l-ar fi recunoscut. Lucrătorii din expres răsuflară cu ușurare când îl descărcară din tren la Seattle.

Patru oameni cărară cu stângăcie cușca din vagon până într-o curte mare, împrejmuită de un gard foarte înalt. Un bărbat morocănos cu un pulover roșu, desfăcut la gât, ieși din curte și-i semnă șoferului de primire. Țsta era, se gândi Buck, următorul călău, și se izbi cu sălbăticie de gratii. Omul zâmbi cu sadism și aduse un topor și o bătă.

— Doar n-ai de gând să-l scoți acum afară..., zise șoferul.

— Ba da, replică bărbatul, lovind cu toporul în cușcă.

Cei patru oameni care o aduseseră înăuntru se împrăștiară brusc, și, urcându-se la loc sigur în vârful zidului, se pregătiră să urmărească spectacolul.

Buck se rezezi la bucățile de lemn, pline de așchii, mușcându-le, mârâind și luptându-se cu ele. De câte ori toporul era în afara cuștii el era înăuntru zburindu-se și încordându-se, dorind cu orice preț să iasă, în vreme ce omul cu pulover roșu era foarte calm în încercarea lui de a-l scoate afară.

— Așa, diavole cu ochii roșii, zise acesta, când făcuse o deschizătură suficient de mare pentru ca trupul lui Buck să poată încăpea prin ea. În același timp lăsă toporul și își mută bătă în mâna dreaptă.

Buck era cu adevărat un diavol cu ochii roșii, încordându-se ca să sară, cu părul zburlit, cu spume la gură și cu o lucire nebună în ochii injectați. Se aruncă asupra omului cu furia tuturor celor șaiszeci și trei de kilograme ale sale, sporită și de mânia acumulată în cele două zile și două nopți de drum. Dar, deodată, în aer, pe când fălcile sale se pregăteau să-l înșface pe om, primi o lovitură care îi cutremură trupul și-i făcu dinții să clănțâne. Se rostogoli și căzu pe spate, apoi pe o parte. Nu mai fusese lovit cu o bătă niciodată în viață și nu înțelegea. Cu un sunet ce era mai degrabă urlet decât lătrat se ridică din nou în picioare și sări. Și din nou o lovitură se abătu asupra lui, făcându-l să cadă grămadă la pământ. De data asta și-a dat seama ce îl lovise, dar, în nebunia lui, nu-și mai lua nicio măsură de precauție. De zeci de ori a atacat, și tot de atâtea ori bătă îi încetini avântul și-l trânti la pământ.

Nu mai fusese lovit cu o bătă niciodată în viață și nu înțelegea.